

ne deziras paroli kun li plu. Ili trapasadis aparte densan grupon de arboj, tamen, kiam Florenco ekhaltis.

“Hari Potter, ĉu vi scias la utilon de unikorna sango?”

“Ne, diris Hari, mirfrapita per la stranga demando. “Ni estas uzinta nur la kornon kaj la vostajn harojn en la klaso de Pocioj.”

“Tial, ke estas monstra ago, la murdo de unikorno,” diris Florenco. “Nur tiu, kiu havas neniom por perdi kaj ĉiom por gajni, farus tian krimon. La sango de unikorno tenas onin en la vivo, eĉ se oni staras je centimetro for de la morto, sed je terura prezo. Oni estus mortiginta ion puran kaj sendefendan por savi sin, kaj oni havus nur duon-vivon, malbenitan vivon, ekde la momento kiam la sango tuŝas la lipojn.”

Hari rigardis la kapan malantaŭon de Florenco, kiu en la lunlumo aspektis kvazaŭ makulite de arĝento.

“Sed kiu estus tiel senespera?” li demandis sin laŭte. “Se oni estus malbenita por ĉiam, la morto estus preferinda, ĉu ne?”

“Ĝuste,” Florenco akordis, “krom se oni bezonas resti viva nur ĝis li povas trinki alian aferon – ion kio redonos lian plenan forton kaj potencon – ion kio faros, ke li neniam mortos. S-ro Potter, ĉu vi scias kio estas kaŝata en la lernejo je ĉi tiu momento?”

“La Ŝtono de la Saĝuloj! Kompreneble – la Eliksiro de la Vivo! Sed mi ne komprenas kiu –”

“Ĉu vi povas pensi pri neniuj, kiu estas atendinta multajn jarojn por reveni al estreco, kiu estas kroĉinta al la vivo, atendente sian ŝancon?”

Estis al Hari kvazaŭ fera pugno ekkrampus ĉirkaŭ lian koron. Inter la susuroj de la arboj, li kvazaŭe aŭdis denove tion, kion Hagrid diris al li je la nokto kiam ili konatiĝis kun si: “Kelkaj diras, ke li mortis. Miaopinie, fiŝosterko. Ne scias, ĉu li havis en si sufiĉan homan por morti.”

“Ĉu vi volas diri,” Hari grakis, “tiu estis *Vol-*”

“Hari! Hari, ĉu vi bonstatas?”

Hermiona kuris kontraŭ ilin laŭ la pado, Hagrid anhelis poste.

“Mi fartas bone,” diris Hari, apenaŭ komprenante kion li diris. “La unikorno estas morta, Hagrid, ĝi estas en la placo tie.”

“Nun estas la tempo kiam mi foriras,” Florenco murmuris dum Hagrid hastis for por ekzameni la unikornon. “Vi estas nun sekura.”

Hari glitis de lia dorso.

“Bonŝancon, Hari Potter,” diris Florenco. “La planedoj estas malĝuste legitaj ĝis nun, eĉ de centaŭroj. Mi esperas, ke nun estas tia tempo.”

Li giris kaj galopetis reen en la profundaĵojn de la arbaro, lasante Hari tremanta malantaŭe.

Ron estis ekdorminta en la malluma komuna ĉambro dum li atendis ilian